

Обжалвано е наказателно постановление (НП) № *** от 23.06.2021 год., издадено от началник група в Сектор "Пътна полиция" към ОД на МВР град С.З., упълномощен със заповед № 8121з-515 от 14.05.2018 год. на министъра на вътрешните работи.

Жалбоподателят П. ХР. К. твърди, че НП е незаконосъобразно и моли същото да бъде отменено. В съдебно заседание чрез упълномощения си представител поддържа направеното с жалбата искане.

Въззиваемата страна ОД на МВР С.З. счита жалбата за неоснователна и моли НП да бъде потвърдено, като претендира за юрисконсулско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните доказателства и служебно провери изцяло законосъобразността на обжалваното НП, намери за установено следното:

С обжалваното НП, издадено въз основа на акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № (серия АА, бланков № 583589) от 17.05.2021 год., жалбоподателят е санкциониран за две нарушения по ЗДвП - Закон за движението по пътищата, извършени на 17.05.2021 год. около 13.20 часа на ул."Г.Иг." в посока изток-запад, в качеството си на ползвател на лек автомобил марка "Ин.", с рег. № ***, собственост на фирма "С.Н." ООД.

По т.1 от НП жалбоподателят е санкциониран на основание чл.183, ал.1, т.1, предл.1.2 от ЗДвП ("Наказва се с глоба 10 лв. водач, който не носи определените документи - свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство) за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП ("Водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него"), изразяващо се в това, че не носи свидетелство за управление на МПС от съответната категория и контролен талон към свидетелството за управление на МПС от съответната категория.

Фактическите констатации, отразени в АУАН и възпроизведени в т.1 от НП се потвърждават от показанията на актосъставителя и свидетеля по акта, които кореспондират помежду си и взаимно се допълват. От друга страна обаче, от същите се установява, че нарушението, за което е съставен АУАН е извършено извън МПС, чиито ползвател е жалбоподателят и няма данни за управлението на същото от страна на жалбоподателя към момента на констатиране на същото, което пък и от своя страна да налага носене на свидетелство за управление от съответната категория и контролния талон към СУМПС от съответната категория.

При тези данни съдът намира административно-наказателното обвинение по т.1 от издаденото наказателно постановление за недоказано по несъмнен и безспорен начин и извършването му от жалбоподателя, поради което и следва да бъде отменено по т.1.

По т.2 от НП жалбоподателят е санкциониран на основание чл.180, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП ("Наказва се с глоба от 20 до 150 лв. водач, който наруши правилата за използване светлините на пътно превозно средство, за престой или за паркиране, за използване на пътното платно, когато в резултат на нарушението е създадена непосредствена опасност за движението") за нарушение на чл.98, ал.1, т.1 от ЗДвП ("Престоят и паркирането са забранени на място, където превозното средство създава опасност или е пречка за движението или закрива от другите участници в движението пътен знак или сигнал"), изразяващо се в това, че е паркирал в близост до кръстовището с ул."К.Г." лек автомобил марка "Ин.", в качеството на ползвател в близост до кръстовището с ул."К.Г.", с което създава пречки за движението и опасност за останалите участници.

Видно от изложеното, НП по т.2 не отговаря на императивните изисквания на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН (Закон за административните нарушения и наказания), тъй като е посочено, че жалбоподателят е паркирал превозното си средство и е престоявал с него на място, където то (превозното средство) създава опасност или е пречка за движението, но това са две

отделни и различни хипотези, т.е. не става ясно дали превозното му средство е създавало опасност за движението или е било пречка за движението, респективно – фактическото формулиране на административнонаказателното обвинение е неясно и лишава жалбоподателя от възможността да го разбере недвусмислено и по начин, позволяващ му да организира адекватно защитата си.

Нещо повече: според показанията на актосъставителя превозното средство на жалбоподателя не е създавало опасност за движението, а само пречка за него – автомобилът бил паркиран на голямо разстояние от тротоара, като е създавал пречки за останалите участници в движението. Следователно дори да се приемат за достоверни показанията на актосъставителя и свидетеля при съставяне на акта, а други доказателства в подкрепа на административнонаказателното обвинение не бяха събрани, т.е. дори жалбоподателят да е нарушил чл.98, ал.1, т.1 от ЗДвП в хипотезата “престоят и паркирането са забранени на място, където превозното средство е пречка за движението“, отговорността му за извършеното от него деяние, доколкото то не е създавало опасност за движението, би могла да бъде ангажирана на основание чл.183, ал.2, т.1 от ЗДвП (“Наказва се с глоба 20 лв. водач, който неправилно престоява или е паркирал неправилно“), но не и на основаниято, посочено в НП – чл.180, ал.1, т.1 от ЗДвП („... когато в резултат на нарушението е създадена непосредствена опасност за движението“), с други думи – в този случай НП би било незаконосъобразно по съществото на спора.

Предвид изложените съображения съдът намира, че обжалваното НП в т.2 е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

По тези съображения съдът намира, че обжалваното НП е незаконосъобразно и следва да бъде отменено изцяло, като на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН (Закон за административните нарушения и наказания) въззиваемата страна следва бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените до момента по делото разноски в размер на сумата от 720 лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение на представлявалия го упълномощен защитник съобразно представените договор за правна защита, фактура и съдействие и списък на разноските (л.24-26 от делото).